

lig), der benyttes til udlejning, får status som erhvervsvirksomhed, herunder Kommissionens vurdering af udlejningsperiodens længde som afgrænsningskriterie?»

Begrundelse

Ministeren har i besvarelse af spørgsmål nr. S 1994 tilkendegivet, at regeringen ikke har intentioner om at ændre på planlovens § 40 med den begrundelse, at Justitsministeriet har vurderet, at en udvidet adgang til sommerhusudlejning i vinterhalvåret »vil gøre det vanskeligt at fastholde afgrænsningen mellem erhvervs-mæssig og ikke erhvervs-mæssig udlejning«.

Svar (6/5 97)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har udtalt følgende:

»Ifølge sommerhuslovens § 1, stk. 1, må ejere og brugere af fast ejendom ikke uden tilladelse efter samme lovs § 2 udleje eller fremleje sommerhuse erhvervs-mæssigt.

Ifølge fast praksis siden lovens ikrafttrædelse i 1972 gives der som helt overvejende hovedregel ikke tilladelse til erhvervs-mæssig udlejning af sommerhuse.

Private personers udlejning af 1-2 sommerhuse, som også i et vist omfang benyttes af ejeren selv, anses dog som udgangspunkt for ikke-erhvervs-mæssig og kræver således ikke en tilladelse. Dette skyldes en betragtning om, at udlejningen alene er et supplement til ejerens egen benyttelse af huset/husene.

Hvis udlejningen omvendt får en mere professionel karakter, d.v.s. hvis udlejningsvirksomheden må anses for det væsentligste formål med erhvervlsen af huset/husene, betragtes den som erhvervs-mæssig. I så fald kræver også udlejning af 1-2 huse en tilladelse, som ikke vil blive givet.

Ved vurderingen af, om udlejning af et enkelt sommerhus er erhvervs-mæssig, lægges der således bl.a. vægt på forholdet mellem omfanget af ejerens egen brug af huset og udlejningens omfang.

Ifølge planlovens § 40, stk. 1, må en bolig i et sommerhusområde bortset fra kortvarige ferieophold m.v. ikke anvendes til overnatning i perioden fra 1. oktober til 31. marts. Miljø- og

Energiministeriet fortolker bestemmelsen således, at et sommerhus i vinterhalvåret lovligt kan benyttes til beboelse af ejeren og eventuelle lejere i sammenlagt 3-4 uger samt weekender og helligdage, d.v.s. ca. 30 uger årligt (30 ugers-reglen).

Planlovens § 40, stk. 1, angiver med andre ord rammen for den samlede, lovlige anvendelse af et sommerhus. Omfanget af anvendelsen har dermed også en vis betydning for vurderingen af, om en given sommerhusudlejning har et erhvervs-mæssigt præg og følgelig kræver en tilladelse efter sommerhusloven for at være lovlig. Det har således formodningen imod sig, at en udlejning, der ligger ud over, hvad § 40, stk. 1, giver mulighed for, vil kunne anerkendes som ikke-erhvervs-mæssig i sommerhuslovens forstand.

Det skitserede samspil mellem sommerhuslovens bestemmelser om erhvervs-mæssig udlejning og planlovens § 40, stk. 1, er et rent nationalt anliggende.«

Jeg er enig i Skov- og Naturstyrelsens fortolkning af reglerne, og jeg finder derfor ingen anledning til at rette henvendelse til EU-Kommissionen.

Spm. nr. S 2161

Til arbejdsministeren (29/4 97) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren rette henvendelse til sin(e) tyske kollega(er) for at få stoppet den chikane, som danske virksomheder med igangværende aktiviteter i Tyskland udsættes for af de tyske myndigheder i form af emsig kontrol og bøder for at overtræde lovgivningen om anmeldelse af aktiviteter, og vil ministeren anmode om, at den tyske lov gøres mere fleksibel af hensyn til arbejdskraftens fri bevægelighed samt undersøge, hvorvidt der er tale om en diskriminering af danske (udenlandske) virksomheder i forhold til tyske virksomheder?«

Begrundelse

En ny lov i Tyskland pålægger arbejdsgivere i hvert enkelt tilfælde at anmelde alle deres medarbejders aktiviteter.